

MARCUS MÅRTENSON

MARCUS MÅRTENSONS BILDER är bokstavligt talat fyllda av uppmaningar, beskrivningar och sentenser. De ser mer ut som skyltar, affischer och omslag än konventionella målningar. Associationerna går åt alla möjliga håll: serieteckningar, popkonst, low brow art, folkkonst, gamla indiska skolböcker, målarböcker för barn. Marcus Mårtenson protesterar inte när jag träffar honom i ateljén, men adderar ytterligare referenspunkter till min uppräkningslista. Som den medeltida kyrkomålaren Albertus Pictor.

Kollar du mycket på konst?

– Jag går inte så mycket på utställningar i Sverige. Mer i USA. Det blir mest att jag tittar i serietidningar och böcker. Men Moderna Museets utställning med Paul McCarthy för några år sedan tyckte jag var jävligt bra. Hans sätt att jobba med amerikansk popkultur och visa upp dess skuggsida är intressant.

Jag antar att du känner dig hemma i den amerikanska kulturen. Du hämtar mycket därifrån.

– Jag är uppvuxen i USA. Har varit runt mycket och många av mina bästa vänner bor där. Det är lite som mitt andra hem. Jag var med på en utställning i New Orleans 2009 och sedan har jag fortsatt att åka dit. Jag när en dröm, ett hopp och en tanke om att flytta dit en dag.

Du målar med pastellkrita på träpannå. Det är rätt udda. När började du med det?

– Det var nog när jag hade ateljé i Hagalund, för 16 år sedan, och började plocka med mig lastpallar och träbitar jag hittat. Jag experimenterade med olika kriter och märkte att pastellkritorna funkade väldigt bra på trä. På senare år har det mer gått över till att jag sågar upp skivor som jag köper. I större och mindre format.

På utställningarna hänger du dem tätt, som en installation. Det är som att summan av alla utställda verk blir det man tar till sig. Mer än enskilda verk.

– Jag gör varje verk med mycket kärlek. Men jag gillar att de får sitta i kluster, som collage. När de enskilda bitarna kommer tillsammans bildar de större berättelser och längre associationskedjor. Nu börjar jag bryta upp den formen. Det kan vara bra att ha ett litet verk helt för sig själv. Att det inte bara blir full volym hela tiden.

Din konst är infällsrik. Finns det en medveten tematik?

– Det finns flera spår. Ett tema som jag länge jobbat med är stress. Jag kan uppleva att människor i Stockholm och på andra platser är stressade. Det gäller även mig själv. Det finns en sydkoreansk filosof, Byung-Chul Han, som skrivit en bok som heter *Tröthets-samhället*. Han talar om mobilen och säger

att vi bär runt vårt eget arbetsläger. Man är tillgänglig hela tiden och det blir till slut ohållbart.

Många av dina bilder är som illustrationer av det resonemanget: snabba reaktioner på det som händer i världen.

– Ja, jag jobbar gärna hemma, framför tv:n. Men det kan vara jobbigt att ständigt vara mitt inne i ett informationsflöde. Ibland kan det vara bra att stänga av. Åka ut i skogen.

Det finns en skruvad och drastiskt mörk humor i dina verk. Varför?

– Det är ett sätt att förhålla sig till världen tänker jag. När man får tillgång till allt som händer, och mycket av det är brutalt och jobbigt, så kan humorn vara ett sätt att överleva.

Du har ställt ut på Sandgrund, Lars Lerins konsthall i Karlstad. Det var lite otippat.

– Jag träffade honom en gång för ganska länge sedan och vi kom bra överens. Sedan fick han se mina grejor och gillade dem jättemycket. Jag tror att han tycker att det är tråkigt att ställa ut akvarellister som ligger nära honom själv. Det finns en spänning mellan våra grejor som är intressant.

Dan Backman

Marcus Mårtenson ställer ut 3 november till 3 december på Lars Bohman Gallery.

